

Sommige wijze woorden vergeet je nooit

'De dagen volgen op elkaar, maar lijken niet op elkaar'

Anouck Meier (41) is een leperse ondernemer die populair werd met de podcast *Werk en leven* en onlangs het boek *Op een dag ben je dood* uitbracht. Met de duidelijke ondertitel: *Ophouden met andermans shit te fiksen & eindelijk doen waar je zelf zin in hebt.*

'Mijn oma's afwezigheid is een gat in mijn leven. Ze stierf op haar 65ste aan borstkanker, toen ik amper twee was, maar van de familie weet ik hoe bijzonder ze was. Door haar liefde voor kunst reisde oma Paula bijvoorbeeld speciaal naar het J. Paul Getty Museum in L.A., en dankzij haar sterke wil had ze haar diploma van germaniste behaald – toch niet evident in haar tijd. Tegelijk was ze een moederkloek, die liedjes en versjes voor haar kinderen verzong. Ze gaf dat door aan mijn moeder, die het koosnaampje *bozeke* voor mij bedacht. Ook mama heeft een enorme visie en ambitie, waardoor het voor mij evident is om me, naast het moederschap, professioneel te smijten en geïnteresseerd te blijven in de wereld.

Langs die sterke vrouwelijke lijn is ook een wijsheid doorgegeven waarvan ik doordrongen ben: de dagen volgen op elkaar, maar lijken niet op elkaar. Een van de vroegste keren dat ik dat hoorde, was toen ik thuiskwam van mijn kot in Leuven met een zak vol vuile was én verdriet. Een acuut geval van liefdesverdriet; mijn hart lag in gruzelementen, maar mijn moeder haalde er dat advies bij. Het had bijna iets ritueels, want zonder mijn pijn weg te relativieren, benoemde ze hoe het leven in elkaar zit: de ene dag kabbelt als een beekje, de andere dag ontploft de boel. Dat blijft een troostende gedachte, ook als er vandaag weer eens iets tegenzit.

Natuurlijk ben ik bij momenten zo kwaad of

verdrietig dat ik voor geen enkele raad vatbaar ben, bijvoorbeeld in het begin van mijn burn-out acht jaar geleden, maar meestal triggert dat zinnetje de veerkracht die ik ook van mijn moeder en oma heb – niet toevallig kreeg mijn dochter Anaïs als tweede naam Pauline.

Ik had nu zó graag met oma gesproken over mijn boek en alles wat ik al schrijvend bijleerde. Want haar uitspraak blijkt ook de nagel op de kop als het gaat over onze kapitalistische kijk op tijd. Sinds de industriële revolutie zijn fabrieksbonzen en plantage-eigenaars onze dagen gaan zien als gestandaardiseerde eenheden die altijd dezelfde output genereren. Maar als je kind je een slapeloze nacht bezorgde of als er een hittegolf heerst, ben je uiteraard minder productief. Door de geschiedenis van dat *time is money*-idee te onderzoeken, besef ik nu hoeveel gaten er in die zogenaamd rationele ideologie zitten en kijk ik milder naar mijn eigen tijdsbesteding. Want in het begin van mijn carrière, als advocaat in een prestigieus Amerikaans kantoor, zocht ik zelf ook naar manieren om mijn *billable hours* op te rekken, bijvoorbeeld door nog meer avonden te werken. En toen ik ondernemer werd, bleek ik nog strenger voor mezelf te zijn dan een baas ooit geweest was. Ik hoorde ook veel machocollega's tegen elkaar opscheppen: "O, jij werkt maar vijftig uur per week? Ik zeker zestig!" Maar hoe onduurzaam is dat?! Het gaat om kwaliteit, en die bereik je veel beter als je plezier hebt in je werk. De perfectionist in mij wilde voor dit boek ook dat ik duizend woorden per dag schreef, maar soms liep het nu eenmaal voor geen meter en ging ik zonder schuldgevoel met de hond wandelen. Het is wat het is, dacht ik, en aan het einde van de rit balanceerden die mindere dagen zich uit. Dat *zegswijzeke* van mijn oma blijkt dus ook op dat vlak te kloppen! Ik geef het nu door aan mijn kinderen, wat de cirkel prachtig rond maakt.'

@anouck_ampersand